

พระธรรมดาเนียล - บทที่ห้าสิบสอง

การเผยให้เห็นปริศนาแห่งคำพยากรณ์: นิमितของดาเนียลและการผงาดขึ้นของอาณาจักรต่าง ๆ

Jeff Pippenger
2024-01-16

ในบทความก่อนหน้านี้ เราได้ชี้ให้เห็นว่า กาเบรียลได้ให้ข้อสรุปของ “ความพิโรธครั้งสุดท้าย” เพื่อยืนยันปี ค.ศ. 1844 โดยอาศัยพยานสองปาก มิลเลอร์เข้าใจเรื่อง “เจ็ดกาลเวลา” ในเลวินตี บทที่ยี่สิบหก ซึ่งถูกนำมาบังคับใช้ต่ออาณาจักรยูดาห์ แต่เขาไม่เคยไปถึงจุดที่มองเห็นจุดประสงค์และความสัมพันธ์ของการพิพากษาแห่ง “เจ็ดกาลเวลา” ที่มีต่อทั้งอาณาจักรฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ของอิสราเอล เป็นที่น่าสงสัยว่าเขาเคยตระหนักถึงความแตกต่างของ “ความพิโรธครั้งสุดท้าย” ในข้อสิบเก้าหรือไม่ แม้ไม่ต้องสงสัยเลยว่า โดยความเข้าใจในภาพรวม เขาตระหนักว่า “ความพิโรธ” คือ “เจ็ดกาลเวลา” ความสว่างเกี่ยวกับความพิโรธครั้งต้นและครั้งสุดท้ายถูกปลงโม้ในทรงเปิดผนึกในปี 1856 แต่ถูกปฏิเสธในปี 1863 ถึงกระนั้น ข่าวสารเรื่อง “เจ็ดกาลเวลา” ของมิลเลอร์ก็ถูกต้อง แม้จะมีขอบเขตจำกัดก็ตาม

มิลเลอร์คงจะไม่ตระหนักว่า เขาเลิกแห่งโรมนอกศาสนาได้ยกชูและเชิดชูลัทธินอกศาสนาไว้ในข้อสิบเอ็ดของดาเนียลบทที่แปด เพราะสำหรับมิลเลอร์นั้น “take away” มีความหมายเพียงว่า เอาออกไปเท่านั้น ในการปรากฏทั้งสามครั้งในพระธรรมดาเนียล กระนั้น ข่าวสารของเขาก็คงถูกต้อง แม้จะมีขอบเขตจำกัดก็ตาม

พวกมิลเลอร์ใดที่ยอมรับว่า “สถานบริสุทธิ์” ในข้อสิบเอ็ดนั้นคือวิหารนอกศาสนาในกรุงโรม (แพนธีออน) แต่ภาษาฮีบรูมิใช่สิ่งที่ข่าวสารของพวกเขาตั้งอยู่บนพื้นฐานนั้น ข่าวสารของมิลเลอร์มุ่งเน้นอยู่ที่เวลาพยากรณ์ประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นบริบทที่ข่าวสารของพวกเขาถูกเปิดผนึกนั้นได้ขัดขวางไม่ให้พวกเขามองเห็นสหรัฐอเมริกาเป็นอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และยิ่งไปกว่านั้น ยังขัดขวางไม่ให้พวกเขามองเห็นสันตะปาปาเป็นอาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์อีกด้วย

ด้วยประวัติศาสตร์ซึ่งพวกเขาดำเนินชีวิตอยู่บับบังคับ พวกเขาจึงประยุกต์คำพยากรณ์เหล่านั้นให้สอดคล้องกับการคาดหมายของตนว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาในไม่ช้า และพวกเขาก็ผิดพลาด ถึงกระนั้นข่าวสารของพวกเขาที่ถูกต้อง

เมื่อกาเบรียลทรงประทานคำอธิบายของนิมิตทั้งสองในข้อสิบห้าถึงยี่สิบเจ็ด ความเข้าใจของมิลเลอร์ได้ขัดขวางเขาไม่ให้จับความสำคัญที่กว้างกว่านั้นเกี่ยวกับบรรดาอาณาจักร ซึ่งถูกเป็นตัวแทนไว้ในการสลับเพศของเขาเลิกในข้อเก้าถึงสิบสอง พวกมิลเลอร์ใดที่มองเห็นเพียงกรุงโรมในฐานะอาณาจักรฝ่ายโลกที่สี่และเป็นอาณาจักรสุดท้ายในการตีความของกาเบรียล.

และต่อมาเมื่อข้าพเจ้า คือดาเนียล ได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว และได้แสวงหาความหมาย ดูเถิด มีผู้หนึ่งซึ่งมีลักษณะประหนึ่งมนุษย์ยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของมนุษย์ผู้หนึ่งจากระหว่างฝั่งทั้งสองของแม่น้ำอูล ผู้ร้องเรียกว่า “กาเบรียล จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจนิมิตนั้น” ดังนั้นท่านจึงเข้ามาใกล้ซึ่งข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านเข้ามา ข้าพเจ้าก็กลัวและซบหน้าลงถึงพื้น แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิด เพราะนิมิตนี้เป็นเรื่องของวาระสุดท้าย” ขณะที่ท่านกำลังพูดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หลับซบหน้าลงกับพื้นดิน แต่ท่านได้แตะต้องข้าพเจ้าและตั้งข้าพเจ้าให้ยืนตรง แล้วท่านกล่าวว่า “ดูเถิด เราจะให้เจ้ารู้ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นในช่วงปลายแห่งพระพิโรธนั้น

เพราะอวสานจะมาตามเวลาที่ทรงกำหนดไว้ แกะผู้ที่เฝ้ามองเห็นมีเขาสองเขานัน คือกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซีย และแพะผู้มีขนหยาดนัน คือกษัตริย์แห่งกรีก และเขาใหญ่ที่อยู่ระหว่างตาสองของม้านัน คือกษัตริย์องค์แรก ส่วนเขานันที่ถูกหักไป และมีสีเขางอกขึ้นมาแทนที่นั้น หมายความว่า จะมีสีราชอาณาจักรผุดขึ้นจากชนชาตินั้น แต่ไม่ใช่ด้วยอำนาจของเขา และในช่วงปลายแห่งราชอาณาจักรเหล่านั้น เมื่อบรรดาผู้ละเมิดมาถึงขีดเต็มแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งผู้มีสีหน้าดุดันและเข้าใจถ้อยคำลึกลับผาดซัน อำนาจของเขาจะเข้มแข็งยิ่งนัก แต่ไม่ใช่ด้วยอำนาจของตนเอง และเขาจะก่อความพินาศอย่างน่าอัศจรรย์ ทั้งจะเจริญขึ้นและกระทำการได้สำเร็จ และจะทำลายผู้ทรงอำนาจและชนชาติบริสุทธิ์ และด้วยนโยบายของเขา เขาจะทำให้เล่ห์เพทุบายรุ่งเรืองอยู่ในมือของเขา เขาจะยกตนขึ้นในใจของตน และจะทำลายคนเป็นอันมากด้วยสันติภาพ เขาจะลุกขึ้นต่อสู้กับองค์จอมเจ้านายด้วย แต่เขาจะถูกหักทำลายโดยมิใช่มีอมนุษย์ และนิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าที่ได้บอกไว้ นั้นเป็นความจริง เหตุฉะนั้น จงปิดผนึกนิมิตนั้นไว้ เพราะมันจะเป็นไปอีกหลายวันข้างหน้า” แล้วข้าพเจ้า ดาเนียล ก็อ่อนแรงลงและเจ็บป่วยอยู่หลายวัน ภายหลังข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นและทำราชกิจของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็ประหลาดใจในนิมิตนั้น แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจเลย ดาเนียล 8:15-27

แม้ดาเนียลจะได้รับนิมิตแห่งแม่น้ำอูไล (ซึ่งบัดนี้กำลังอยู่ในกระบวนการแห่งการสำเร็จให้ครบถ้วน) ในประวัติศาสตร์ของบาบิโลน อาณาจักรแรกกลับถูกละเว้นจากนิมิตนั้น เดิมอาณาจักรนี้ได้ถูกรวมไว้แล้วในฐานะศิระหองคำ และสิงห์ ในบทที่สองและบทที่เจ็ด แต่ในบทที่แปด ได้เน้นถึงลักษณะเชิงพยากรณ์ของบาบิโลนที่ถูกนำออกไปและได้รับการฟื้นคืนกลับ เนบูกัดเนสซาร์ได้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของบาดแผลมรณะของสันตะปาปา เมื่อท่านถูกขับไล่ออกจากห่มมนุษย์เป็นเวลา “เจ็ดวาระ” จึงเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ที่หญิงแพศยาแห่งเมืองไทรที่ถูกลี้มเลื่อน ในดาเนียลบทที่แปด บาบิโลนถูกลี้มจากบรรดาอาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และนิมิตเริ่มต้นด้วยชาวมีเดียและเปอร์เซีย (แกะผู้) ซึ่งต่อมาถูกติดตามด้วยกรีก (แพะผู้)

อาณาจักรของอเล็กซานเดอร์มหาราชแตกสลายออกเป็นสี่อาณาจักร ซึ่งมีอำนาจด้อยกว่าอเล็กซานเดอร์ ดังที่ได้ถูกพรรณนาไว้แล้วในบทที่เจ็ดด้วยเสือดาวที่มีปีกสี่ปีกและสีหัว เลขสี่เป็นสัญลักษณ์แทนทั่วทั้งโลก ดังที่แสดงโดยทิศเหนือ ทิศตะวันออก ทิศใต้ และทิศตะวันตก ในข้อแปดของบทที่แปด มีเขาเด่นสีเขางอกขึ้นไปยังลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ ในบทที่เจ็ด ปีกทั้งสี่ของกรีกสอดคล้องกับลมทั้งสี่ในบทที่แปด และหัวทั้งสี่ของกรีกสอดคล้องกับเขาเด่นทั้งสี่ สีหัวและเขาเด่นทั้งสี่เป็นตัวแทนของสี่อาณาจักรที่อาณาจักรดั้งเดิมของอเล็กซานเดอร์แตกสลายออกไปเป็นนั้น และปีกทั้งสี่กับลมทั้งสี่เป็นตัวแทนของสี่เขตแห่งการแบ่งแยก ความแตกต่างของประเด็นนี้สำคัญที่จะต้องเห็น เพราะมันเป็นตัวแทนของข้อโต้แย้งประการหนึ่งที่พวกมิลเลอร์ได้ใช้คัดค้านความเข้าใจแบบดั้งเดิมของพวกเขาโปรเตสแตนต์เกี่ยวกับอาณาจักรที่สี่คือโรม

บนแผ่นจารึกของฮาบากุก ซึ่งมีตัวแทนอยู่ในแผนภูมิของผู้บุกเบิกปี 1843 และ 1850 มีเพียงภาพแทนอย่างหนึ่งเท่านั้นที่ได้แสดงถึงการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ และสิ่งนั้นเกี่ยวข้องกับความแตกต่างระหว่างสี่ศิระกับสี่เขานัน และระหว่างสี่ปีกกับสี่ลม ด้วยความพยายามที่จะบดบังความจริงที่ว่าโรมคืออาณาจักรที่สี่แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ชาตานได้สอดแทรกข้อโต้แย้งเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงหรือความหมายอันเป็นเท็จของสี่ศิระกับสี่เขานัน และสี่ปีกกับสี่ลม ชาตานกระทำเช่นนั้น เพราะพระธรรมดาเนียลระบุไว้อย่างชัดเจนว่ามีสัญลักษณ์หนึ่งซึ่งจำเพาะเจาะจงในพระธรรมดาเนียลซึ่งเป็นสิ่งที่สถาปนาในนิมิตนั้นไว้ ส่วนหนึ่งของหลักฐานที่สถาปนาสัญลักษณ์นั้นอยู่ในสี่ศิระกับสี่เขานัน และในสี่ปีกกับสี่ลม พวกโปรเตสแตนต์ยึดถือทัศนคติของชาตานในข้อโต้แย้งนี้ และข้อโต้แย้งดังกล่าวมีความสำคัญต่อประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอร์ไรต์อย่างยิ่ง

จนพวกเขาได้อ้างถึงข้อโต้แย้งนั้นไว้บนแผนภูมิ อำนาจซึ่งสถาปนา นามิต "chazon" ในพระธรรมดาเนียล
ถูกระบุว่าเป็น "โจรแห่งชนชาติของเจ้า"
และพวกโปรเตสแตนต์ได้ระบุว่าอำนาจนั้นคือกษัตริย์ซีเรียองค์หนึ่งในลำดับอันยาวนานที่มีนามว่า Antiochus
Epiphanes ส่วนมิลเลอร์ระบุว่าอำนาจนั้นคือโรม

และในกาลเวลาเหล่านั้น จะมีหลายคนลุกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งทิศใต้
อีกทั้งคนอันธพาลในหมู่ชนชาติของท่านจะยกตนขึ้นเพื่อให้ นามิตนั้นสำเร็จ แต่เขาทั้งหลายจะล้มลง
ดาเนียล 11:14

อันทีโอคัสเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งในลำดับของกษัตริย์ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากอาณาจักรหนึ่งในสี่อาณาจักรที่ราชขอ
อาณาจักรของอเล็กซานเดอร์ได้แตกสลายออกเป็น อนึ่ง เขาเล็กในข้อแก้ตัวของดาเนียลบทที่แปด
ได้เกิดขึ้นภายหลังราชอาณาจักรของอเล็กซานเดอร์ และข้อแก้กล่าวว่า จากอาณาจักรหนึ่งในเหล่านั้น
เขาเล็กนั้น ได้ออกมา.

และจากหนึ่งในเขาเหล่านั้น ก็มีเขาเล็กเขาหนึ่งยกขึ้นมา ซึ่งเติบโตขึ้นอย่างใหญ่ยิ่งยวด ไปทางทิศใต้
และไปทางทิศตะวันออก และไปทางแผ่นดินอันงดงาม ดาเนียล 8:9

ข้อโต้แย้งว่ากรุงโรมเป็นผู้สถาปนา นามิตนั้น
หรือว่ากษัตริย์ซีเรียผู้หนึ่งซึ่งอ่อนแอและค่อนข้างไร้ความสำคัญเป็นผู้สถาปนา นามิตนั้น
ย่อมรวมถึงข้อโต้แย้งด้วยว่า อำนาจของเขาเล็กนั้นออกมาจากเขาทั้งสี่เขาเขาหนึ่ง
หรือออกมาจากลมทั้งสี่ทิศประการหนึ่ง ข้อโต้แย้งนี้หาได้มีน้ำหนักมากไม่
เพราะทั้งประวัติศาสตร์และคำพยากรณ์ชัดเจนว่ากรุงโรมมิได้เป็นเชื้อสายสืบทอดจากจักรวรรดิกกรีก
แต่กรุงโรมเป็นอำนาจใหม่ หากกรุงโรมเป็นอาณาจักรที่สี่แล้ว "หนึ่งในพวกนั้น" ในข้อแก้
ก็ต้องหมายถึงลมทั้งสี่ทิศหรือปีกทั้งสี่ แต่ถ้าเป็น Antiochus Epiphanes เขาก็ออกมาจากเขาแห่งซีเรีย

พวกมิลเลอร์ได้ระบุว่า อำนาจซึ่งถูกพรรณนาไว้ว่าเป็น "คนฉกชิงในชนชาติของเจ้า"
จะลุกขึ้นต่อสู้กับพระคริสต์

และด้วยอุบายของเขา เขาจะทำให้การล่อลวงจำเริญขึ้นในมือของเขา และเขาจะยกตนขึ้นในใจของเขา
และด้วยสันติภาพเขาจะทำลายคนเป็นอันมาก เขาจะลุกขึ้นต่อสู้กับองค์จอมเจ้านายทั้งหลายด้วย
แต่เขาจะถูกหักลงโดยมิใช่มีมนุษย์ ดาเนียล 8:25

"เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย" คือพระคริสต์ และอันทีโอคัส
เอพิฟานีสมีชีวิตอยู่ก่อนที่พระคริสต์จะทรงบังเกิดเป็นเวลานาน
ดังนั้นพวกมิลเลอร์จึงได้ชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงนี้บนแผนภูมิปี 1843 บนแผนภูมินั้นพวกเขาได้ใส่ปี 164 ไว้
ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วไม่มีข้ออ้างอิงทางพระคัมภีร์ และเป็นเพียงหมายเหตุที่ระบุถึงนัยสำคัญของข้อโต้แย้งเรี
องอาณาจักรที่สี่ระหว่างมิลเลอร์กับบรรดานักเทววิทยาโปรเตสแตนต์ ถัดจากปี "164" บนแผนภูมิ
พวกเขาเขียนไว้ว่า "การตายของอันทีโอคัส เอพิฟานีส
ผู้ซึ่งแน่นอนว่าไม่ได้ลุกขึ้นต่อสู้กับเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย เพราะเขาได้ตายไปแล้ว 164
ปีก่อนที่เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลายจะทรงบังเกิด"

ทุกวันนี้แอ็ดเวนติสต์สอนว่า "พวกโจรแห่งชนชาติของเจ้า" คือ Antiochus Epiphanes
เช่นเดียวกับโปรเตสแตนต์ผู้เสื่อมทราม ทั้ง ๆ ที่พระวิญญาณแห่งการดลใจได้บันทึกไว้ว่า "แผนภูมิปี 1843
ได้รับการชี้นำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง"
พวกมิลเลอร์ได้ทราบว่าการที่กษัตริย์ผู้มีพระพักตร์ดุร้ายคือโรม
ดังนั้นพวกเขาจึงมิได้หันเหไปหาต่อคำสอนของชาตานที่บ่อนทำลายความสามารถในการสถาปนา นามิต

“chazon” พระคัมภีร์ชัดเจนว่า ถ้าปราศจากนิมิต ประชาชนก็พินาศ

เมื่อปราศจากนิมิต ประชาชนก็พินาศ; แต่ผู้ที่รักษาธรรมบัญญัติก็เป็นสุข สุภาษิต 29:18

นิมิตที่โซโลมอนระบุไว้ในข้อนี้คือนิมิต “ซาซอน” ซึ่งในข้อสิบสามของดาเนียลบทที่แปด เป็นนิมิตที่ชี้ถึงลัทธินอกศาสนาและลัทธิสันตะปาปาที่เหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธา สำหรับพวกมิลเลอไรต์

อำนาจแห่งความรุกรานทั้งสองนั้นเป็นตัวแทนของอาณาจักรที่สี่ในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ และหากปราศจากการตระหนักถึงอาณาจักรที่สี่คือโรม (พวกโจรแห่งชนชาติของเจ้า) พวกเขาจะไม่สามารถสถาปนานิมิตนั้นได้ “พวกโจรแห่งชนชาติของเจ้า” ในข้อสิบสี่ของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด จะลุกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายใต้ ยกตนขึ้น สถาปนานิมิต และล้มลง โรมได้ทำให้ลักษณะเหล่านั้นสำเร็จครบทุกประการ

ในบทที่เจ็ด อาณาจักรที่สี่ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนว่า “แตกต่าง” จากอาณาจักรทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน

ภายหลังสิ่งนี้ ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเกิด มีสัตว์ร้ายตัวที่สี่ นำสะพรึงกลัวและน่าหวาดหวั่น และมีกำลังอย่างยิ่งยวด และมันมีฟันใหญ่ทำด้วยเหล็ก มันกัดกินและบดขยี้เป็นชิ้น ๆ และย่ำสิ่งที่เหลืออยู่นั้นด้วยเท้าของมัน และมันแตกต่างจากสัตว์ทั้งปวงที่อยู่ก่อนมัน และมันมีเขาสิบเขา.... แล้วข้าพเจ้าปรารถนาจะรู้ความจริงเรื่องสัตว์ร้ายตัวที่สี่ ซึ่งแตกต่างจากสัตว์ทั้งปวงอย่างยิ่ง นำสะพรึงกลัวยิ่งนัก ซึ่งฟันของมันเป็นเหล็ก และเล็บของมันเป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกัดกิน บดขยี้เป็นชิ้น ๆ และย่ำสิ่งที่เหลืออยู่ด้วยเท้าของมัน และเรื่องเขาสิบเขาที่อยู่บนศีรษะของมัน และเรื่องอีกเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมา และเบื้องหน้ามันมีสามเขาล้มลง คือเขานั้นที่มีตา และมีปากที่พูดโอหังยิ่งนัก ซึ่งลักษณะของมันดูใหญ่โตกว่าเพื่อนของมัน ดาเนียล 7:7, 19, 20.

อาณาจักรที่สี่ในดาเนียลบทที่เจ็ดได้รับการระบุถึงสองครั้งว่า “แตกต่าง” จากบรรดาอาณาจักรที่มาก่อนหน้า หาก “เขาสิบ” ในข้อเก้าเป็นเพียงส่วนขยายของเขาฝ่ายซีเรีย (Antiochus Epiphanes) จริงแล้ว มันก็จะไม่แตกต่างเลย บรรดาสัตว์ร้ายที่มาก่อนกรุงโรมในบทที่เจ็ดคือสิงโต หมี และเสือดาว ซึ่งล้วนเป็นสัตว์ที่มีอยู่จริงในธรรมชาติ แต่เมื่อก้าวถึงสัตว์ร้ายตัวที่สี่ซึ่งมีฟันเป็นเหล็กและเล็บเป็นทองสัมฤทธิ์ ดาเนียลไม่รู้จักสัตว์ใดในธรรมชาติที่จะใช้แทนสัตว์ร้ายอันน่าสะพรึงกลัวที่กลืนกินนั้นได้ มันแตกต่าง (“diverse”) “เขาสิบ” ในข้อเก้าออกมาจากบริเวณหนึ่งซึ่งเป็นตัวแทนโดยลมทั้งสี่และปีกทั้งสี่ มิใช่ออกมาจากเขาน้ำหนึ่งหรือจากบรรดาเขาเต็นนั้น

ดาเนียลบทที่แปดกล่าวว่า “ในปลายรัชกาลของพวกเขา เมื่อผู้ล่วงละเมิดมาถึงขีดสุดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งผู้มีสีหน้าดุดัน และเข้าใจถ้อยคำลึกลับ ลุกขึ้นมา” ใน “ปลายรัชกาลของพวกเขา” (กริช ซึ่งได้แตกสลายออกเป็นสี่อาณาจักร) ในช่วงเวลา “เมื่อผู้ล่วงละเมิดมาถึงขีดสุดแล้ว” จะมีกษัตริย์องค์ใหม่ลุกขึ้นมา

“ทุกประชาชาติที่ได้ก้าวขึ้นมาสู่เวทีแห่งการกระทำ ได้รับอนุญาตให้ครอบครองที่แห่งตนบนแผ่นดินโลก เพื่อจะได้พิสูจน์ให้ประจักษ์ว่ามันจะกระทำให้พระประสงค์ขององค์ผู้เผ่าดูและองค์บริสุทธิ์สำเร็จหรือไม่ คำพยากรณ์ได้ติดตามการเกิดขึ้นและความก้าวหน้าของอาณาจักรยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลก—บาบิโลน มีเดีย-เปอร์เซีย กริช และโรม พร้อมกับอาณาจักรเหล่านี้ เช่นเดียวกับประชาชาติที่มีอำนาจน้อยกว่า ประวัติศาสตร์ได้ซำรอยเดิม แต่ละชาติได้มีวาระแห่งการทดสอบของตน แต่ละชาติได้ล้มเหลว สงาราศิของมันเลื่อนหายไป และอำนาจของมันก็จากไป” Prophets and Kings, 535.

ในวาระสุดท้าย (“latter time”) แห่งอาณาจักรกริช เมื่อถ้อยแห่งเวลาทดลองของพวกเขาเต็มแล้ว (“when the transgressors are come to the full”) จะมี “กษัตริย์ผู้มีสีหน้าดุดัน” องค์หนึ่งลุกขึ้น

กษัตริย์องค์นั้นจะเข้าใจ “ถ้อยคำลึกกลับ”

เพราะเขาจะพูดภาษาที่แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากภาษาฮีบรูของพวกยิวหรือภาษากรีกของอาณาจักรก่อนหน้า กล่าวคือ เขาจะพูดภาษาละติน อาณาจักรนั้นได้ถูกโมเสสระบุไว้แล้วว่าเป็นประชาชาติที่จะนำการล้อมในช่วงปี ค.ศ. 66 ถึง 70 มา ซึ่งท่ามกลางสิ่งอื่น ๆ นั้น

ความอดอยากร้ายแรงถึงขนาดที่พวกยิวกินบุตรของตนเองเพื่อความอยู่รอด

เพราะท่านมิได้รับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยความซื่อสัตย์ และด้วยความยินดีแห่งใจ เนื่องด้วยความอดมสมบูรณ์แห่งสิ่งสารพัด ฉะนั้นท่านจะต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงส่งมาต่อสู้อันด้วยความหิวโหย ด้วยความกระหาย ด้วยความเปลือยเปล่า และด้วยความขาดแคลนสิ่งสารพัด และเขาจะวางแอกเหล็กไว้บนคอของท่าน จนกว่าเขาจะทำลายท่านเสีย พระยาห์เวห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาจากที่ไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลกมาต่อสู้อันรวดเร็วจนกอนิทธิบิมา เป็นประชาชาติที่ท่านจะไม่เข้าใจภาษาของเขา เป็นประชาชาติที่มีสีหน้าดูตัน ซึ่งจะไม่เคารพคนชรา และไม่ปราณีคนหนุ่มสาว และเขาจะกินผลผลิตจากสัตว์เลี้ยงของท่าน และผลผลิตแห่งแผ่นดินของท่าน จนกว่าท่านจะถูกทำลาย ทั้งจะไม่เหลือข้าว เหล้าองุ่น หรือน้ำมัน หรือพวงผลจากฝักโคของ ท่าน หรือฝูงแพะแกะของท่าน จนกว่าเขาจะทำลายท่านเสีย และเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองของท่าน จนกำแพงสูงและมั่นคงของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นจะพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน และเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองทั่วแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ประทานแก่ท่าน และท่านจะกินผลแห่งกรรมของตนเอง คือเนื้อหนังแห่งบุตรชายและบุตรหญิงของท่าน ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ประทานแก่ท่าน

ในท่ามกลางการล้อมและความคับแค้นซึ่งศัตรูของท่านจะบีบบังคับท่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 28:47-53

ในดาเนียลบทที่สอง อาณาจักรที่สี่ถูกแทนด้วย “เหล็ก” และโมเสสได้ระบุถึง “ประชาชาติ” หนึ่ง ซึ่งจะนำ “แอกเหล็ก” มาวางบนพวกยิว “ประชาชาติ” นั้นจะ “ทำลาย” พวกยิว และจะรวดเร็วจนกอนิทธิ ซึ่งกอนิทธินั้นเป็นสัญลักษณ์ของโรม มันจะเป็น “ประชาชาติ” “ซึ่งเจ้าจะไม่เข้าใจภาษาของเขา” เพราะภาษาของมันจะเป็น “ถ้อยคำอันคลุมเครือ” สำหรับพวกยิว มันจะเป็น “ประชาชาติที่มีสีหน้าดูร้าย” ดังที่พรรณนาไว้ในดาเนียลบทที่แปดว่าเป็น “กษัตริย์ผู้มีสีหน้าดูร้าย” และในการ “ล้อม” กรุงเยรูซาเล็ม พวกยิวได้กิน “บุตรชายและบุตรสาว” ของตนเอง

มิลเลอร์ตระหนักว่าโรมนอภศาสนาเป็นอำนาจที่โมเสสได้พยากรณ์ไว้ และเป็นอาณาจักรที่สี่แห่ง “เหล็ก” ในดาเนียลบทที่สอง และเป็น “ประชาชาติ” ที่พูดภาษาละติน มิใช่ภาษาฮีบรูหรือภาษากรีก มิลเลอร์มิได้แยกความแตกต่างระหว่างอาณาจักรที่สี่กับอาณาจักรที่ห้าในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ เพราะสำหรับเขาแล้ว ทั้งสองล้วนเป็นเพียงโรม ดังนั้น ภายหลังจากที่โรมนอภศาสนาปรากฏขึ้นในข้อยี่สิบสามแล้ว เขาจึงไม่เห็นความแตกต่างที่ปรากฏในข้อยี่สิบสี่ ในภาพนิมิตนั้น เขาเลิกได้สลับไปมาจากเพศชายเป็นเพศหญิง แล้วกลับเป็นเพศชาย แล้วเป็นเพศหญิงอีกครั้งในข้อเก้าถึงข้อสิบสอง และข้อยี่สิบสามระบุลักษณะเชิงพยากรณ์ของโรมนอภศาสนา ส่วนคำอธิบายของกาเบรียลในข้อยี่สิบสี่เปลี่ยนไปเป็นโรมนอภศาสนาในข้อยี่สิบสี่นั้นจะมี “ฤทธิ์เดชอันมหาศาล” “แต่ไม่ใช่ด้วยกำลังของตนเอง และเขาจะกระทำการทำลายอย่างน่าอัศจรรย์ และจะเจริญรุ่งเรือง และปฏิบัติกิจการ และจะทำลายผู้ทรงอำนาจและชนชาติบริสุทธิ”

โรมของสันตะปาปาจะได้รับอำนาจทางทหารของโรมนอภศาสนา

และมันจะทำลายประชากรของพระเจ้าตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี ตั้งแต่ปี ค.ศ. 538 ถึง 1798

มันจะทำลายอย่าง “น่าอัศจรรย์” เพราะมันเป็นสัตว์ร้ายซึ่งคนทั่วโลก “พิศวงติดตาม” และมันคืออำนาจที่จะ “กระทำและเจริญขึ้น” จนกว่าความพระพิโรธครั้งแรกซึ่งได้ถูก “กำหนดไว้” ให้สิ้นสุดลงในปี 1798

จะสำเร็จครบถ้วน.

แล้วในข้อยี่สิบห้า

กาเบรียลได้ดำเนินตามลักษณะการสลับไปมาที่ปรากฏในข้อพระคัมภีร์ซึ่งท่านกำลังอธิบายแก่ดาเนียล และหันมากล่าวถึงโรมนอกศาสนาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งได้รวบรวมจักรวรรดิของตนขึ้นด้วย "นโยบาย" อีกประเภทหนึ่ง ดังที่นักประวัติศาสตร์ทั้งหลายเป็นพยานไว้ "เลห์กล" ของโรมนอกศาสนาคือการชักนำบรรดาประชาชาติให้เข้าร่วมกับจักรวรรดิที่กำลังขยายตัวของตน และโรมได้ใช้คำมั่นสัญญาเรื่องสันติภาพและความรุ่งเรืองเพื่อสร้างจักรวรรดินั้น ต่างจากจักรวรรดิก่อนหน้านี้ที่ถูกก่อรูปขึ้นด้วยกำลังทางทหารเพียงอย่างเดียว โรมนอกศาสนายังจะ "ลุกขึ้นต่อสู้กับองค์เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย" ดังที่มันได้กระทำเมื่อมันนำพระคริสต์ขึ้นบนกางเขนแห่งคัลวารี.

แล้วกาเบรียลจึงกล่าวถึงนิมิตทั้งสองที่ท่านกำลังอธิบายแก่ดาเนียล โดยระบุว่ามีนิมิต "mareh" ว่าด้วยสิ่งที่ปรากฏนั้น (สองพันสามร้อยวัน) เป็นความจริง และนิมิต "chazon" ว่าด้วยการเหยียบย่ำสถานนมัสการบริสุทธิ์และพลโยธาโดยโรมนอกศาสนาและโรมสันตะปาปานั้น จะต้อง "ถูกปิดไว้ (ประทับตราไว้)" "อีกหลายวัน" (จนถึงวาระอาสานในปี 1798)

แล้วดาเนียลก็ล้มป่วยอยู่ระยะหนึ่ง จากนั้นจึงกลับไปทำงาน แต่เขายังไม่เข้าใจนิมิต "mareh" ซึ่งเป็นนิมิตที่กาเบรียลได้รับบัญชาให้กระทำให้เขาเข้าใจ ด้วยเหตุนี้ กาเบรียลจึงจะกลับมาอีกในบทที่เก้า เพื่อทำงานของตนให้สำเร็จในการกระทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิต "mareh"

ในบทที่เก้าแห่งพระธรรมดาเนียล ดาเนียลได้ศึกษาพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ และได้เข้าใจผ่านงานเขียนของโมเสสและเยเรมีย์ เยเรมีย์ได้ระบุว่าการเป็นเชลยที่เขากำลังประสบอยู่นั้นจะดำเนินอยู่เป็นเวลาเจ็ดสิบปี

และแผ่นดินนี้ทั้งหมดจะกลายเป็นที่รกร้างและเป็นที่น่าสะพรึงกลัว และบรรดาประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนตลอดเจ็ดสิบปี และต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและประชาชาตินั้น พระยาห์เวห์ตรัส เพราะความชั่วช้าของพวกเขา และจะลงโทษแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะกระทำให้เป็นที่รกร้างอย่างถาวร เยเรมีย์ 25:11, 12

ตามถ้อยคำของโมเสส

การถูกกักขังไว้ในแผ่นดินของศัตรูจะสอดคล้องกับช่วงเวลาแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับสabbath ของตน

และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้าง และศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตะลึงงันเพราะแผ่นดินนั้น และเราจะกระจายเจ้าไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และจะชักดาบออกไปตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง และหัวเมืองของเจ้าจะกลายเป็นที่เปลี่ยว Then shall the land enjoy her sabbaths, as long as it lieth desolate, and ye be in your enemies' land; even then shall the land rest, and enjoy her sabbaths. ตลอดเวลาที่แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่ แผ่นดินนั้นจะได้พักสงบ เพราะมันไม่ได้พักสงบในปีสabbath ทั้งหลายของเจ้า เมื่อเจ้ายังอาศัยอยู่บนนั้น เลวีนิติ 26:32-35

ดาเนียลได้เข้าใจจากพระวจนะพยากรณ์ของพระเจ้า โดยอาศัยพยานสองคน

ว่าประชากรของพระองค์ได้ถูกกระจัดกระจายไปยังแผ่นดินของศัตรู

ซึ่งในระหว่างเวลานั้นแผ่นดินจะได้ชื่นชมบรรดาสabbath ของตน

เขาเข้าใจสิ่งผู้เขียนหนังสือพงศาวดารเข้าใจเกี่ยวกับเจ็ดสิบปีของเยเรมีย์

และพระองค์ทรงกวาดต้อนบรรดาผู้ที่รอดจากคมดาบไปยังบาบิโลน และที่นั่นเขาทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และของพระราชโอรสทั้งหลายของพระองค์ จนถึงรัชสมัยแห่งราชอาณาจักรเปอร์เซีย เพื่อให้พระวามะของพระยาห์เวห์ทางปากของเยเรมีย์สำเร็จ จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมสละบาโตของตน ตลอดเวลาที่แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่นั้น ก็ได้ถือสละบาโต เพื่อให้ครบเจ็ดสิบปี ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสมุชตรีแห่งเปอร์เซีย เพื่อให้พระวามะของพระยาห์เวห์ซึ่งตรัสทางปากของเยเรมีย์สำเร็จ พระยาห์เวห์ทรงเร้าใจไซรัสมุชตรีแห่งเปอร์เซีย จนพระองค์ทรงมีพระราชโองการให้ราชอาณาจักทั้งสิ้นของพระองค์ และทรงให้จารึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรว่า “ไซรัสมุชตรีแห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งสวรรค์ได้ประทานบรรดาราชอาณาจักทั้งสิ้นของโลกแก่เรา และพระองค์ได้ทรงมอบหมายแก่เราให้สร้างพระนิเวศถวายแด่พระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ ในหมู่พวกท่านทั้งปวง ผู้ใดเป็นชนชาติของพระองค์บ้าง ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาทรงสถิตกับเขา และให้เขาขึ้นไปเกิด” 2 พงศาวดาร 36:20-23

ดาเนียลเข้าใจว่าระยะเวลาเจ็ดสิบปีแห่งการกระจัดกระจายในแผ่นดินของศัตรูตามคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ ขณะที่แผ่นดินได้ชื่นชมกับสละบาโตของตนนั้น ตั้งอยู่บนคำสาปแห่ง “เจ็ดเท่า” ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก และด้วยการเชื่อฟังต่อความเข้าใจนั้น เขาจึงได้กระทำตามวิธีเยียวยาห์ทรงบัญชาไว้ ณ ที่นั้น สำหรับบรรดาผู้ซึ่งในที่สุดได้ตื่นขึ้นสำนึกถึงสภาพแห่งการกระจัดกระจายของตน

และบรรดาผู้ที่ยังเหลืออยู่ในพวกเจ้าทั้งหลาย เราจะส่งความครั้นคร้ามเข้าสู่ใจของเขาในแผ่นดินของศัตรูของเขา แม้เสียงใบไม้ที่ถูกลมพัดไหวก็จะไล่ตามเขา และเขาจะหนีราวกับหนีดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีผู้ใดไล่ติดตาม และเขาจะล้มทับกันและกันราวกับอยู่ต่อหน้าดาบ ทั้งที่ไม่มีผู้ใดไล่ติดตาม และพวกเจ้าจะไม่มีกำลังที่ยืนหยัดต่อหน้าศัตรูของเจ้า และพวกเจ้าจะพินาศท่ามกลางชนต่างชาติ และแผ่นดินของศัตรูของเจ้าจะกลืนกินเจ้าเสีย บรรดาผู้ที่ยังเหลืออยู่ในพวกเจ้าจะซบซัดไปเพราะความชั่วช้าของตนในแผ่นดินของศัตรูของเจ้า และเขาจะซบซัดไปพร้อมกับเขาทั้งหลายเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตนด้วย หากเขาจะสรรภาพความชั่วช้าของตน และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน พร้อมทั้งการละเมิดซึ่งเขาได้ละเมิดต่อเรา และทั้งที่เขาได้ดำเนินเป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และว่าเราได้ดำเนินเป็นปฏิปักษ์ต่อเขาด้วย และได้นำเขาเข้าไปในแผ่นดินของศัตรูของเขา หากเมื่อใดนั้นใจที่มีได้เข้าสู่หนตของเขาถูกถ่มลง และเขายอมรับโทษแห่งความชั่วช้าของตนแล้ว เมื่อนั้นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรากับยาโคบ และพันธสัญญาของเรากับอิสอัค และพันธสัญญาของเรากับอับราฮัม เราจะระลึกถึงด้วย และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น แผ่นดินนั้นจะถูกละทิ้งจากพวกเขาด้วย และจะชื่นชมปีสละบาโตของตน ขณะที่มันรกร้างอยู่โดยปราศจากพวกเขา และเขาจะยอมรับโทษแห่งความชั่วช้าของตน เพราะว่าใช่แล้ว เพราะเขาทั้งหลายได้ดูหมิ่นคำพิพากษาของเรา และจิตใจของเขาได้รังเกียจกฎเกณฑ์ของเรา ถึงกระนั้นก็ดี เมื่อเขาอยู่ในแผ่นดินของศัตรูของเขา เราจะไม่ทอดทิ้งเขาเสีย และจะไม่รังเกียจเขาถึงกับทำลายเขาเสียสิ้นเชิง และทำลายพันธสัญญาของเราที่มีต่อเขา เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา แต่เพื่อเห็นแก่เขา เราจะระลึกถึงพันธสัญญาของบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้นำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ต่อหน้าต่อตาชนต่างชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระยาห์เวห์ เหล่านี้คือกฎเกณฑ์ คำพิพากษา และธรรมบัญญัติ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงตั้งไว้ระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนายโดยมือของโมเสส เลวีนิติ 26:36-46

คำอธิษฐานของดาเนียลในบทที่เก้า

กล่าวถึงองค์ประกอบทุกประการของพระดำริสำหรับผู้ทีพบว่าตนเองถูกกระจัดกระจายอยู่ในแผ่นดินของศัตรู คำอธิษฐานนั้นต้องสอดคล้องกับคำอธิษฐานของท่านในบทที่สอง เพราะเมื่อรวมกันแล้ว

ทั้งสองเป็นตัวแทนของคำอธิษฐานของคนเหล่านั้นในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด

ซึ่งเคยนอนตายอยู่ตามถนนของมหานครใหญ่นั้น คือ โสโดมและอีิปต์

ผู้ซึ่งพบว่าพวกเขาเองก็ได้ถูกกระจัดกระจายเช่นกัน เมื่อดาเนียลจบคำอธิษฐาน

กาเบรียลก็กลับมาเพื่อทำงานในการอธิบายนิมิต "mareh" ให้สำเร็จ

เช่นเดียวกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประสงค์จะทรงกระทำให้สำเร็จสำหรับพยานทั้งสองในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด.

และขณะที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวอยู่ กำลังอธิษฐาน

และสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของชนชาติอิสราเอลของข้าพเจ้า และกำลังถวายคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าเพื่อขอพรวิสุทธิแห่งพระเจ้าของข้าพเจ้า เออ

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวคำอธิษฐานอยู่นั้น ชายผู้หนึ่งคือกาเบรียล

ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในการนิมิตครั้งแรกนั้น ได้ถูกใช้ให้บินมาอย่างรวดเร็ว

และมาถึงตัวข้าพเจ้าประมาณเวลาเครื่องบูชายามเย็น และท่านได้แจ้งแก่ข้าพเจ้า และพูดกับข้าพเจ้า

และกล่าวว่า โอ ดาเนียล บัดนี้ข้าพเจ้าได้มาเพื่อกระทำให้น่ามีปัญญาและความเข้าใจ ดาเนียล 9:20-22

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป

"ไม่นานก่อนการล่มสลายของบาบิโลน

ขณะที่ดาเนียลกำลังใคร่ครวญคำพยากรณ์เหล่านี้และแสวงหาพระเจ้าเพื่อให้เข้าใจยุคสมัยนั้น

ได้มีนิมิตหลายประการประทอนแก่ท่านเกี่ยวกับการรุ่งเรืองขึ้นและการล่มสลายของบรรดาอาณาจักร

พร้อมกับนิมิตแรกนั้น ดังที่บันทึกไว้ในพระธรรมดาเนียลบทที่เจ็ด ก็ได้มีคำอธิบายประทอนไว้ด้วย

กระนั้นก็ได้ทรงกระทำให้ทุกสิ่งกระจ่างแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหมด

'ความคิดคำนึงของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าหนักใจยิ่งนัก' ท่านเขียนถึงประสบการณ์ของท่านในเวลานั้นว่า

'และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าเก็บเรื่องนั้นไว้ในใจ' ดาเนียล 7:28"

"โดยนิมิตอีกประการหนึ่ง ได้มีความกระจ่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคต และเมื่อสิ้นสุดนิมิตนี้เอง ดาเนียลได้ยืนยันว่า 'มีองค์บริสุทธิ์องค์หนึ่งกล่าวอยู่

และอีกองค์บริสุทธิ์หนึ่งกล่าวแก่องค์บริสุทธิ์นั้นผู้ซึ่งกล่าวอยู่ว่า นิมิตนั้นจะนานเท่าใด' ดาเนียล 8:13

คำตอบที่ได้รับคือ 'ถึงสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานนมัสการจะได้รับการชำระ' (ข้อ 14)

ทำให้ท่านเต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ ท่านแสวงหาความหมายของนิมิตนั้นด้วยใจจริง

ท่านไม่อาจเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีดังที่ได้มีคำพยากรณ์ไว้โดยผ่านเยเรมีย์ กับระยะเวลาสองพันสามร้อยปีซึ่งในนิมิตนั้นท่านได้ยินผู้มาเยือนจากสวรรค์ประกาศว่าจะต้องสว่างไปก่อนการช

าระสถานนมัสการของพระเจ้า ทูตกาเบรียลได้อธิบายให้อย่างบางส่วนแก่ท่าน กระนั้น

เมื่อผู้พยากรณ์ได้ยินถ้อยคำว่า 'นิมิตนั้น ... จะเป็นไปในภายหน้าหลายวัน' ท่านก็สิ้นกำลังลง

'ข้าพเจ้าคือดาเนียลก็อ่อนแรงลง' ท่านบันทึกถึงประสบการณ์ของท่านว่า 'และป่วยอยู่หลายวัน

ภายหลังข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นและกระทำราชการของกษัตริย์ แต่ข้าพเจ้าประหลาดใจเพราะนิมิตนั้น

และไม่มีผู้ใดเข้าใจได้' ข้อ 26, 27."

"ดาเนียลยังคงแบกภาระอยู่เพื่ออิสราเอล จึงศึกษาคำพยากรณ์ของเยเรมีย์อีกครั้งหนึ่ง คำพยากรณ์เหล่านี้ชัดเจนยิ่ง—ชัดเจนเสียจนเขาเข้าใจจากพยานหลักฐานเหล่านี้ที่บันทึกไว้ในหนังสือทั้งหลายว่า

'จำนวนปีซึ่งพระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ผู้เผยพระวณะว่า

พระองค์จะทรงให้ความรกร้างของกรุงเยรูซาเล็มครบเจ็ดสิบปี' ดาเนียล 9:2"

“ด้วยความเชื่อที่ตั้งอยู่บนพระวจนะแห่งคำพยากรณ์อันมั่นคง
ดาเนียลจึงทูลวิงวอนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้พระสัญญาเหล่านี้สำเร็จโดยเร็ว
เขาทูลวิงวอนเพื่อให้พระเกียรติของพระเจ้าได้รับการธำรงไว้ ในคำอธิษฐานทูลขอของเขา
เขาได้ระบุตนอย่างสิ้นเชิงกับบรรดาผู้ที่พลาดจากพระประสงค์ของพระเจ้า
โดยสภาพบาปของพวกเขาเสมือนเป็นบาปของตนเอง” Prophets and Kings, 553, 554.